

živnosti úmyslně krytým majitelkou koncese. Nemohou-li, jak doličeno, žalovaní ze smlouvy ze dne 21. března 1925 odvozovati oprávnění, namně ani oprávnění, míti ve své moci místnosti a užívati jich, jsou tam arci bez právního důvodu, a jest žalobkyně nejen k žalobě oprávněna, nýbrž jest odůvodněna i sama žaloba.

Čís. 5635.

Čistou hodnotu nemovitosti k 1. březnu 1919 za účelem přikázání dávky z majetku z nejvyššího podání lze osvědčiti ověřeným opisem vyměřovacích spisů vykazujícím onu hodnotu.

(Rozh. ze dne 12. ledna 1926, R I 1075/25.)

Soud první stolice přikázal eráru z nejvyššího podání za exekučně prodanou nemovitost v přednostním pořadí dávku z majetku. Rekursní soud k dlužníkově rekursu nepřikázal eráru dávku z majetku. Důvody: Není správným názor prvního soudu, že stačilo, přihlásil-li berní úřad k rozvrhu nedoplatek dávky z majetku a doložil-li přihlášku tu opisem platebního rozkazu berní správy ze dne 27. září 1923, v němž se uvádí částka 46.805 Kč, z níž účtovaných 24.167 Kč jako nedoplatek připadá na majetkovou dávku z prodané nemovitosti a v němž vykazuje se jako základna pro vyměření částka 625.000 Kč. Dle §u 210 ex. ř., platného pro nároky jak soukromých tak i veřejných osob, jest přihlášku k rozvrhu nejvyššího podání doložiti listinami nárok co do jsoucnosti a způsobnosti k uspokojení prokazujícími, pokud doklad o pohledávce již u soudu se nenalézá nebo nárok z veřejné knihy nebo ze zájemních nebo jiných exekučních spisů zřejmý není. Podle §u 62 zákona ze dne 8. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. požívá dávka z majetku přednostního práva zástavního na nemovitostech jen do částky na nemovitosti připadající a jen do 30% zjištěné čisté hodnoty ke dni 1. března 1919. Z toho plyne jednak, že soud, by mohl přikázati přihlášenou dávku v přednostním pořadí, musí znáti, pokud se týče míti vykázáno, že přihlášený nedoplatek dávky 24.167 Kč týká se prodané nemovitosti a jaká jest její zjištěná hodnota, jednak, že berní úřad má přihlášku v těchto směrech doložiti (§ 210 ex. ř.). Poněvadž se tak ani v přihlášce ani při rozvrhovém roku nestalo, doplnění přihlášky dle §u 211 ex. ř. po skončení rozvrhového roku není přípustno, byla dávka z majetku neprávem přikázána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Vývody dovolacího rekursu nejsou způsobilé, aby vyvrátily správné, stavu věci a zákonu odpovídající důvody napadeného usnesení. Podle §u 62 zákona ze dne 28. dubna 1920, čís. 309 sb. z. a n. požívá dávka z majetku přednostního práva zástavního na prodané nemovitosti jen do 30% ke dni 1. března 1919 zjištěné hodnoty nemovitosti. Z toho plyne,

že bylo povinností berního úřadu, by v zastoupení čl. eráru nejpozději při rozvrhovém roku ve smyslu Šu 210 ex. ř. listinně doložil, kolik činila hodnota prodané nemovitosti zjištěná ke dni 1. března 1919 za účelem vyměření dávky z majetku. K tomu nebylo potřebí, by předloženy byly vyměřovací spisy, nýbrž stačil ověřený opis z nich, z kterého by uvedená hodnota byla patrna, neboť tento ověřený opis zjištění hodnoty byl by postačil k průkazu dle Šu 210 ex. ř., když jde o opis úředně pořízený. Ověřený opis platebního rozkazu berní správy ze dne 27. září 1923 k průkazu tomu nestačí, poněvadž z něho není patrna, kolik připadá z předepsané dávky z majetku a z přírůstku na majetku 158.860 Kč na prodaný dům, a zdali částka 24.167 Kč berním úřadem v Plzni z prodaného domu požadovaná nepřevyšuje 30% hodnoty domu toho v předepsané cestě zjištěné k prvnímu březnu 1919.

Čís. 5636.

Žaloby o nepřipustnost exekuce »z jiných důvodů« (§ 39 čís. 5 ex. ř.) nejsou omezeny pouze na osobu povinného.

Pokud sem spadá žaloba o zjištění přímého nájemního poměru a pokud tu jest považovati zájmy vymáhajícího věřitele za převážně silnější a proto odkladu exekuce nepřipouštějící (§ 42 čís. 5 ex. ř.).

(Rozh. ze dne 12. ledna 1926, R I 1102/25.)

V exekučním řízení Jana P-a proti Stanislavu V-ovi o nucené vyklizení z bytu podala Anna Š-ová pod čís. jedn. C III 43/25 žalobu, v níž tvrdila, že byt, jež obývá a jenž sestává z jednoho pokoje, kuchyně, předsíně, klosetu a komory, býval dříve součástí bytu, jehož vyklizení se vymáhající věřitel domáhá, že však byl od bytu vyklizeného oddělen a jako samostatný byt vymáhajícím věřitelem pronajat Anně Š-ové, a navrhla, by uznáno bylo právem, že jest přímo nájemnicí vymáhající strany, že výpověď daná z bytu straně povinné jest ohledně jejího bytu bezúčinnou a exekuce na základě oné výpovědi pokud se týče bytu Anny Š-ové nepřipustnou. Návrhu, jímž se Anna Š-ová na základě této žaloby domáhala odkladu exekuce, soud první stolice vyhověl, rekursní soud návrh zamítl. Důvody: Poněvadž Anna Š-ová není stranou v exekučním řízení, není její žaloba žalobou podle Šu 35 nebo 36 ex. ř. Tato žaloba není však ani žalobou podle Šu 37 ex. ř., poněvadž právo nájemní jako právo obligační není právem k věci exekucí dotčené, tedy právo věcné, které by nedopouštělo výkonu exekuce, jež provádí se proti Stanislavu V-ovi. Žaloba Anny Š-ové konečně není ani žalobou podle Šu 39 čís. 1 nebo 5 ex. ř., poněvadž žaloba ta předpokládá, že ji podala strana povinná.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Názoru rekursního soudu, že žaloba stěžovatelky, podaná pod č. j. C III 43/25 a domáhající se zjištění, že jest mezi ní a vymáhající stranou